

[Aksel Møller.]

forsømt en lejlighed. Det er en forsømmelse, der ligger en overvejelse bagved, det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, men efter min opfattelse var det en forsømmelse. Når stillingen er den, at statens forligsmand retter en indtrængende henstilling til de strejkende om at afbryde strejkerne under afstemningen, ville der i høj grad have kunnet stilles krav om, at statsministeren som regeringens ansvarlige chef havde sluttet sig til denne henstilling, således at den danske befolkning og især alle de mange, der ikke er direkte med i de kompetente forsamlinger, fik at vide, hvor statsministeren stod i denne sag.

Nu hører vi, at det, vi har gjort, blot bestod i at rette ensidige angreb på fagorganisationerne. Jeg stiller mine manuskripter til de tre taler, jeg har holdt i radioen i de tre gange fem minutter, jeg har haft i denne tid, til rådighed for den højtærede statsminister. Jeg indrømmer, at jeg har beskæftiget mig meget med fagforeningerne, men den højtærede statsminister må da ikke glemme, at det er en strejke, vi skal tage stilling til. Det har ikke ligget sådan, at det var en strejke og en lockout, for i det øjeblik, forligsmanden fremsatte sit mæglingforslag, blev alle varslede lockouter udsat. Man må virkelig undskyldte os, at vi beskæftiger os med det, der foreligger, og den, der har adgang til at hæve en strejke, er hverken arbejdsgiverforeningen eller andre — når vi undtager lovgivningsmagtens muligheder derfor — det er fagforeningerne, og ønsker man, at de skal hæve strejken, må man dog tale til fagforeningerne om den situation, landet befinder sig i, og den situation, disse foreninger befinder sig i.

Jeg må dog sige, at een blomst skal den højtærede statsminister have. Jeg er fuld af beundring for den åbne og frejdige måde, på hvilken han ved en lejlighed som denne lægger det på vore skuldre at have hetzet, overlader det til os at stå i den situation at have drevet partipolitik, men selv står, så man næsten kan se englevingerne vokse ud på skuldrene af ham. Jeg indrømmer, at det er så dygtigt gjort, at man næsten kunne komme til at glemme at sige imod, så det blev stående. Men hvis presse er det, der er lukket? Er det statsministerens? Hvad er det, man har givet os — partier,

der dog tilsammen repræsenterer et flertal i dette land — som mulighed for dog at give en mening tilkende? 5 minutter hver dag, og nogle dage slet ikke noget, og de 5 minutter endda kun under meget store vanskeligheder. Det kan dog ikke være rigtigt, at disse 5 minutter og anvendelsen af dem er alt, hvad den højtærede statsminister har kunnet få øje på i denne situation af indsats, som han kunne vende sig imod. Nej, han havde, synes jeg, al mulig grund til at have talt meget skarpt overfor de fagorganisationer, overfor hvilke hans indsats i så høj grad er mislykkedes. Jeg ved da godt, at det ikke er nogen skam, at noget mislykkes, det er ingen skam, at den højtærede statsminister ikke kan trænge igennem med sin vilje, heller ikke overfor organisationer, som står ham nær, og som han skulle have en særlig adkomst til tale til. Men han ventede, at vi andre, der sidder med den begrænsede mulighed for at henvende os til befolkningen, hver gang det er mislykkedes for ham, skal klappe ad ham, i mikrofonen skal fortælle, hvor stolte vi er af en statsminister, som det går så ilde for. Nej, det kan man dog vist ikke vente.

Jeg tror derfor, man må nå til det resultat, at vi har passet vor del af opgaven. Statsministeren mener, han har passet sin; det er os, siger han, som i denne sag har indført partipolitik. Når vi nu ønsker en udvidelse af det lovforslag, han har fremsat, så er det partipolitik. Ja, men jeg forstår, at den højtærede statsminister er enig med os, der ønsker denne udvidelse. Jeg noterede her i dag, hvorledes han beklagede, at man ikke tog det hele med. Jeg forstår på det, der er sket, og efter forhandlingerne i dette hus, at man netop har drøftet, om lovforslaget skulle omfatte alt eller kun det område, det her drejer sig om. Jeg kan ikke fatte, hvorfor det ikke skulle være partipolitik, når den højtærede statsminister mener, det er rigtigt at udvide området for dette lovforslag til alle strejkende, men partipolitik, når vi ønsker, det skal udvides dertil.

Der er imidlertid afgørende forskel på nogle af vore synspunkter. Mest afgørende kom det i virkeligheden frem, da den højtærede statsminister til forsvar for den højtærede trafikminister spurgte: Hvad ville man have gjort, hvis regeringen ikke havde for-